

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí v Bratislave 18. mája 2011 v trestnej veci obžalovaného **P. H. pre trestný čin podvodu** podľa § 250 ods. 1, ods. 5 zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. zák.), o odvolaní krajského prokurátora v Bratislave proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 21. marca 2011, sp. zn. 5 T 1/05, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 256 zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. por.) odvolanie prokurátora **sa z a m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave ako súdu prvého stupňa z 21. marca 2011, sp. zn. 5 T 1/05, obžalovaný P. H. podľa § 226 písm. b/ Tr. por. bol oslobodený spod obžaloby prokurátora pre skutok touto právne kvalifikovaný ako trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák., ktorý mal spáchať v podstate tak, že

v B. 27. júna 2002 od akciovej spoločnosti S. vylákal hotovostnú pôžičku 6 000 000 Sk, za ktorú ručil strojovým zariadením; toto však bolo vo vlastníctve inej firmy a keďže požičanú sumu nevrátil, veriteľovi vznikla škoda 6 000 000 Sk (199 163,51 €).

Krajský súd zároveň podľa § 229 ods. 3 Tr. por. poškodenú a.s. S. s jej nárokom na náhradu škody odkázal na občianskoprávne konanie.

Proti rozsudku krajského súdu podal prokurátor odvolanie, ktorým sa domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie. Podstatou odvolania je záver prokurátora, že - s poukazom na skutkové

okolnosti - obžalovaný P. H. v čase podpisu zmluvy o pôžičke vedel, že nie je výlučným vlastníkom zariadenia, ktoré ponúkal ako záruku za pôžičku a ktorú aj prevzal (vylákal s použitím nepravdivých údajov). Pôžičku obžalovaný v dohodnutej lehote nevrátil a predmetné zariadenie nebolo dané k dispozícii veriteľa, čo podľa názoru prokurátora zakladá trestnú zodpovednosť páchatel'a v zmysle § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák., a to aj po subjektívnej stránke.

Najvyšší súd postupujúci v intenciách § 564 ods. 4 teraz účinného Trestného poriadku (zák. č. 301/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov) ako súd odvolací primárne nezistil dôvod na rozhodnutie podľa § 253 ods. 1, ods. 3 Tr. por., a preto v zmysle § 254 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré tomuto predchádzalo, prihliadajúc pritom aj (prípadné) chyby odvolaní nevytýkané, pričom dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Krajský súd v predchádzajúcom štádiu konania už v tejto trestnej veci rozhodol rozsudkom z 25. septembra 2009, sp. z. 5 T 1/05, ktorým uznal obžalovaného P. H. za vinného zo spáchania trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. (na už uvedenom skutkovom základe); uložil mu trest odňatia slobody na päť rokov so zaradením na jeho výkon do prvej nápravno výchovnej skupiny. Trest bol uložený ako súhrnný, a preto vo výroku o treste bol zrušený právoplatný rozsudok Okresného súdu Bratislava V zo 16. septembra 2008, sp. zn. 3 T 43/07, ako aj nadväzujúce rozhodnutia; zároveň bol obžalovaný zaviazaný na náhradu škody v prospech poškodenej firmy v sume 199 163,51 €.

Uvedený rozsudok krajského súdu uznesením Najvyššieho súdu z 24. marca 2010, sp. zn. 3 To 10/2009, bol z dôvodov uvedených v § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. zrušený a vec bola vrátená súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie; Najvyšší súd konal na základe odvolania obžalovaného P. H..

Išlo už o druhé meritórne rozhodnutie odvolacieho súdu (predchádzalo mu uznesenie Najvyššieho súdu z 22. októbra 2008, sp. zn. 3 To 21/2007, ktorým bol tiež zrušený odsudzujúci rozsudok súdu krajského), pričom podstatou problému bola otázka preukázania

úmyslu obžalovaného P. H. podviesť poškodenú firmu, a to už pri uzatváraní zmluvy o pôžičke, ako to vyžaduje posúdenie inkriminovaného skutku ako trestného činu podvodu.

V podstate rovnaký problém riešilo aj uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu z 24. marca 2010, pričom odvolací súd poukázal na potrebu patričného preverenia obhajoby obžalovaného, v tomto smere aj nariadil doplnenie dokazovania a vyslovil aj právny názor na danú problematiku.

Krajský súd v konaní predchádzajúcom teraz napadnutému rozsudku v naznačených smeroch vykonal potrebné dokazovanie, resp. sa o toto pokúsil. Je reálne akceptovať stanovisko súdu prvého stupňa o nemožnosti v súčasnosti získať dôkaz o doručení listu obžalovaného poškodenej firme z 29. júla 2002, ktorým sa odvolací súd zaoberal vo svojom spomínanom uznesení z 24. marca 2010, sp. zn. 3 To 10/2009; za tejto situácie v zmysle zásady in dubio pro reo javí sa ako prijateľný záver, že v tomto smere obhajoba obžalovaného nebola vyvrátená.

Krajský súd pritom v písomnom odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladá so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčenú alebo pochybnú, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä pokiaľ si navzájom odporujú, ako sa vyrovnal s obhajobou a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny (§ 125 Tr. por.).

Najvyšší súd preto plne akceptuje výsledok súdu prvého stupňa, že nebol preukázaný úmysel obžalovaného P. H. už pri uzatváraní zmluvy o pôžičke, či skôr o prevode vlastníctva technológie za odplatu firmou B. na poškodenú stranu dňom uzavretia zmluvy (27. júna 2002) uviesť do omylu a.s. S., resp. jej omyl využiť a nelegálne sa obohatiť na jej úkor.

Konanie obžalovaného P. H. teda nenaplnilo všetky zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 Tr. zák., žalovaný skutok preto nie je trestným činom, takže je legálny výsledok o oslobodení obžalovaného spod obžaloby podľa § 226 písm. b/ Tr. por.

Odvolacie námietky prokurátora predstavujú len inú hladinu hodnotenia dôkazov (bez akceptovania zásady *in dubio pro reo*), čo je pre obžalobu pochopiteľné. Také hodnotenie dôkazov však súd nemôže akceptovať, najmä keď v odvolaní sa poukazuje len na určitú časť dôkazov, ale bez ich hodnotenia v celkovom kontexte.

Najvyšší súd na margo poznamenáva, že nie je reálne žalovaný skutok posudzovať ako porušenie trestného práva, ale že ide o obchodnoprávny vzťah, problémy ktorého sa musia riešiť inými zodpovedajúcimi právnymi prostriedkami.

Najvyšší súd preto v podrobnostiach poukazujúc na správne dôvody napadnutého rozsudku, ktoré si osvojuje, ako aj na okolnosti uvedené v spomínaných rozhodnutiach odvolacieho súdu z 22. októbra 2008 a z 24. marca 2010, nezistil dôvod na zrušenie rozhodnutia súdu prvého stupňa. Toto bolo vydané v rámci legálneho procesu, a preto pri nemožnosti akceptovať odvolacie námietky prokurátora, ako aj s poukazom na správnosť zo zákona vyplývajúceho obligatórneho výroku týkajúceho sa nároku poškodeného na náhradu škody, odvolanie podľa § 256 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 18. mája 2011

JUDr. Milan L i p o v s k ý , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová